

La Fundació Suñol exposa una nova selecció de 27 obres del seu fons, des de Man Ray fins a Warhol

Emoció per l'art

Montse Frisach
BARCELONA

Després dels seus quatre anys d'existència, la Fundació Suñol de Barcelona es replanteja la manera de difondre el seu ric fons d'art contemporani amb una nova presentació de la col·lecció permanent. A la segona planta de la fundació, s'hi ha instal·lat un recorregut amb 27 obres emblemàtiques del fons reunit pel col·leccionista Josep Suñol, que va des de Man Ray fins a Andy Warhol, passant per Broto, Christo, Tàpies, Barceló, Zush o García-Alix.

Mentre que en anteriors presentacions de la col·lecció s'havien seguit fils temàtics o cronològics per presentar el fons, la tria actual respon només a la pura emoció estètica i a l'enriquidor diàleg que s'estableix entre obres.

El director de la fundació, Sergi Aguilar, explica que, en certa manera, aquesta nova presentació respon a la demanda del públic de poder admirar les obres clau del fons Suñol. "Ens han dit molts

El retrat 'Mao' (1972), d'Andy Warhol, comença el recorregut de la nova presentació de la col·lecció Suñol ■ ORIOL DURAN

cops que el període que representa la col·lecció pot omplir el buit dels límits cronològics del MNAC i el Macha, i és cert, però nosaltres som una fundació privada i no volem salvar el

món", assegura Aguilar.

El recorregut comença amb precisament una de les peces més conegudes del conjunt: el blau retrat de Mao, del 1972, d'Andy Warhol. Hi ha més retrats

confrontats com els que va fer el fotògraf Man Ray a principi dels anys 80 de Dalí, Calder, Picasso, Giacometti i Miró, que dialoguen amb un cap rabiós d'Antonio Saura del 1960.

Altres converses estètiques són la de Christo que mostra el projecte d'embolicar el monument de Colom, que mai es va portar a terme, al costat d'una enigmàtica tela de Claudio Bravo que representa un paquet embolcallat.

Aixeta sonora

Pel camí hi ha algunes troballes curioses com ara l'*Aixeta sonora*, que el madrileny Luis Lugán va realitzar el 1978. Es tracta d'una peça objectual ben simple: una aixeta que fa soroll de goteig, sense gotejar.

La nova presentació de la col·lecció, que s'obre demà, s'estarà una bona colla de mesos, fins al 31 de desembre, a la segona planta de la fundació, mentre que a la primera planta s'hi instal·laran les mostres temporals previstes pel 2011: Ymandú Canosa (abril) i Luis Frangella (setembre). ■

Gent

M.J. Jordan

L'impacte de veure Streep com a Thatcher

Maggie's back in Downing Street. Amb aquest ben trobat titular *The Sun* saludava ahir la primera imatge de **Meryl Streep** caracteritzada de **Margaret Thatcher** per al film que s'ha començat a rodar a la Gran Bretanya sobre la Dama de Ferro. No va ser l'únic rotatiu que va posar la impactant foto a la seva primera plana. De fet gairebé tota la premsa nacional ho va fer i no precisament amb una mida petita. Si alguna cosa és clara és que, vint anys després de perdre el poder, la figura de la primera ministra continua aixecant controvèrsia al país. Que es faci un *biopic* sempre és notícia, però que el protagonista nord-americana d'Oscar com Streep encara aixeca més comentaris. La ciutadania, preguntada per les càmeres de televisió, dubtava que l'actriu pogués imitar bé l'accent *british* (a veure si ara el poder de la metròpoli sonarà com l'ànec **Donald!**), tot i que assenyalava que molts actors britànics estan ara triomfant a sèries nord-americanes sense problemes. Hi havia força consens a lloar una caracterització que resulta més fotogènica que l'original. Amb l'ajut inestimable d'unes faccions força similars Streep dibuixa una mirada un punt espantada, obre lleugerament els llavis perfilats a l'estil Thatcher i llueix un estilisme (on no falten les perles) que crea molt bé el personatge. Una altra cosa és quina visió donarà la directora del film del personatge. La història comença als vuitanta precisament en l'inici de la guerra de les Maldives i, segons deia ahir *The Telegraph*, ho faci com ho faci mig país ho trobarà bé i l'altre mig, malament. La pel·lícula frivoltzarà, serà dramàtica, conservadora o d'esquerres?

No ajuda gaire saber que la directora del film és **Phyllida Lloyd**, la mateixa que va dirigir Streep a *Mamma mia!*,

Margaret Thatcher a l'esquerra i, a la dreta, Meryl Streep caracteritzada de la Dama de Ferro ■ REUTERS

perquè igual fa cantar terriblement **Pierce Brosnan** com realitza obres de teatre amb substància. Tampoc ajuda gaire la nota de premsa que ha passat la productora, on descriu el projecte com "una història de poder i del preu que es paga pel poder, i un sorprenent i íntim retrat d'una extraordinària i complexa dona". L'actriu només ha dit que la intimidava força el personatge però que creu que és un reptet excitant. No se li coneix militància bel·ligerant d'esquerres com a **Susan Sarandon**, però no la recordem aplaudint **Reagan**, el president que als vuitanta anava de la mà amb la Dama de Ferro en l'aplicació de mesures socials neoliberals tan controvertides com impopulars.

De fet ahir *The Daily Mash* al·ludia a la mala imatge de l'expressió de la dama per fer un comentari que destil·lava humor negre britànic. Com que Streep es prepara intensament els seus personatges (va estar amb sífilis per preparar *Memòries d'Àfrica* i amb nens robats per fer *La decisió de Sophie*), assegurava que ara ha hagut d'entrenar-se al gimnàs molt fort per perdre el 80% de la seva ànima i deshumanitzar-se.

Críticacançó

J.M. Hernández Ripoll

Sorpreses de la música

José Feliciano

12è Festival del Mil·lenni
Palau de la Música, 8 de febrer

nesperada actuació de José Feliciano al Palau. Acostumats a patir el declivi de velles glòries que es neguen rotundament a la jubilació, el concert del veterà músic porto-riqueny va suposar tota una sorpresa. Quan el van presentar com a guanyador de vuit premis Grammy, vam arronsar el nas, però ja en les primeres notes d'*Oye guitarra mía*, els temors es van dissipar per gaudir d'un recital de marcada personalitat llatina.

Amb 65 anys, Feliciano

continua mostrant-se com un important intèrpret de guitarra. Treu a l'instrument una llum molt especial, una sonoritat diàfana carregada de matisos i colors. Gran va ser la introducció al *Concierto de Aranjuez*. Es nota que té escola i que conserva Andrés Segovia com un dels seus ídols.

No se li cauen els anells a l'hora de fer versions. Pot interpretar tant el *Billie Jean* de Michael Jackson, el *Knockin' on heaven's door* de Dylan com el *Oye como va* de Santana. I celebrades pel públic que omplia la sala, revisions dels grans èxits de la seva

carrera: *Purple haze*, *Light my fire* o *Qué será*. Peces nostàlgiques que agafen una altra dimensió en caure a les mans de la banda de cinc músics que l'acompanyava, entre els quals mereixen especial menció les percussions.

Feliciano es va mostrar obert i xerraire. No va amagar la seva condició de creient, però més enllà de la religió es va destapar explicant situacions, anècdotes i vivències centrades en la seva condició d'invident, provocant el somriure general i un seguit d'ovacions que es van prolongar fins més enllà de *La capa rota*.

Dagoll Dagom, Carrasco i Picó aspiren als Max

Redacció
BARCELONA

L'espectacle *Nit de Sant Joan*, de Dagoll Dagom, aspira als premis Max de les Arts Escèniques en la categoria de millor espectacle de teatre musical, mentre que *Dies irae; en el Rèquiem de Mozart*, de la companyia Marta Carrasco, i *El Ball*, de Sol Picó, han estat nominats en la categoria de millor espectacle de dansa. A més, els Max també han nominat com a finalista Focus en la categoria de millor empresari o productor privat d'arts escèniques. Els guardons s'entregaran el 9 de maig a Còrdova. ■